

kan I spare jer Ulejligheden. Rejsen bliver vist ikke til noget — i det mindste ikke foreløbig.“

„Hvorfor?“ spurgte begge Damerne.

„Doktor Gaardbo har faaet Tilbud om en Anbringelse herhjemme. Det er saamænd ingen anden end vor fælles Ven, Dihmer, der agter at engagere ham derovre paa sin Gaard.“

„Dihmer!“ udbrød Fru Bertha, mens Jytte, der allerede havde haft Haanden paa Dørgrebet, uvilkaarligt igen nærmede sig et Skridt.

„Det er formodentlig en Slags Godslæge-Stilling, han skal overtage,“ fortsatte Asmus Hagen. „Jeg har min Viden fra en Doktor Mikkelsen i Randers, som jeg tidligere har korresponderet med i Anledning af Dihmer. Han har indtil Dato været hans Huslæge, saa det er desværre udelukket, at der kan foreligge nogen Misforstaaelse.“

„Hvorfor siger du desværre?“ spurgte Jytte.

„Jo, for jeg havde unægtelig helst set, at Hr. Gaardbo ogsaa i bogstavelig Forstand var bleven min Antipode. Men især beklager jeg Sagen for Dihmers Skyld. Han har her forbundet sig med en gal Mand, som i Øjeblikket kun kan have den alleruheldigste Indflydelse paa ham.“

„Og jeg glæder mig over Sagen for Metas Skyld!“ sagde Jytte og knejste udfordrende. „Det er forresten pudsigt, saa tilbøjelige alle Mennesker er til at betragte hinanden som gale . . . skrupgale . . . lige til Daarekisten!“

„Det er efter min Erfaring ogsaa den Betragtning, der passer i de fleste Tilfælde.“

„Ikke desmindre vil jeg nu tage ud og ønske Meta til Lykke,“ sagde Jytte. „Ogsaa fra dig, Mor! . . . Farvel begge to!“

Da hun var gaaet, satte Asmus sig ned ved Tantens Seng, og der blev stille en lille Tid.

„Om et godt halvt Aar kan vi nok ønske dig til Lykke med Bedstemorværdigheden, Tante Bertha!“

„Mener du det?“

„Har Jytte ikke talt om det?“